

ΕΠΙΛΟΓΕΣ

κείμενο
 ΑΘΩΣ
 ΔΗΜΟΥΛΑΣ

BIBLIO

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Είναι τόσο γενναία η φωνή της Λούσια Μπερλίν. Μεταφέρει τον κόσμο τις μεγαλύτερες οδόνες και τις απειροελάχιστες στιγμές με την ίδια ένταση, οι γραμμές διαρκώς χοροπηδάνε, η ζωή είναι υπέροχη και άδικη, ως τη ζήσουμε, ως τη νοσταλγήσουμε. Τα διηγήματα της συλλογής *Bqzdu στον Παράδεισο* (εκδ. Στερνώμα) είναι υποχρεωτικά.

ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗ

Η Ραφαού. Μία από τις εμβληματικές ηρωίδες της ελληνικής πεζογραφίας «επιστρέφει» με την επανέκδοση του κλασικού και διεθνούς απήχησης μυθιστορήματος *Η μητέρα του σκύλου* του Παύλου Μάτεσι. Μέσα από τη φωνή της, τις αναμνήσεις και τις φαντασιώσεις της ζωντανεύει ο 20ός αιώνας της Ελλάδας. Από τις εκδόσεις Καστανιώτη.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τα σύνορα της Ευρώπης πάντα μετακινούνταν - αλίμονο. Εκεί που σήμερα είναι ουκρανική γη, κάποτε ήταν έδαφος της Αυστροουγγρικής Αυτοκρατορίας. Εκεί μας μεταφέρει η Σοφία Αντρούκοβιτς στο ωραιότατο *Felix Austria* (εκδ. World Books), από τα μυθιστορήματα της σύγχρονης ουκρανικής λογοτεχνίας που αγνόησαν τα δικά τους σύνορα.

όταν πολεμούσαν οι προγιαγιάδες τους

Για τις γυναίκες με τα όπλα και τα σοβιετικά φαντάσματα

INFO
 Το βιβλίο της Σβετλάνα Αλεξίεβιτς *Ο πόλεμος δεν έχει πρόσωπο γυναίκας* κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη, σε μετάφραση Ελένης Μπακοπούλου.

Η ΣΒΕΤΛΑΝΑ ΑΛΕΞΙΕΒΙΤΣ γεννήθηκε το 1948 σε μια πόλη της δυτικής Ουκρανίας, το σημερινό Ιβάνο-Φρανκίβσκ. Μπτέρα Ουκρανή, πατέρας Λευκορώσος. Σπούδασε στο Μινσκ, γράφει στα ρωσικά. Μια μετα-σοβιετική γυναίκα. Μια παγκόσμια νομπελίστρια. «Το χωριό της παιδικής μου ηλικίας μετά τον πόλεμο ήταν χωριό γυναικείο. Θηλυκό. Δεν θυμάμαι αντρικές φωνές. Έτσι μου έμεινε: Τον πόλεμο τον εξιστορούν οι γυναίκες. Κλαίνε. Τραγουδάνε όπως κλαίνε», γράφει στον πρόλογο του βιβλίου *Ο πόλεμος δεν έχει πρόσωπο γυναίκας*, που κυκλοφόρησε το 1985 (λογοκριμένο) και ξανά το 2002 (αναθεωρημένο). Πρόκειται για μια συλλογή μαρτυριών γυναικών από το μέτωπο του Β΄ Παγκοσμίου - δεν έχει σημασία η καταγωγή τους. Δεν ήταν Ρωσίδες, Ουκρανές ή Λευκορωσίδες. Ήταν Σοβιετικές. Με όνομα και ιδιότητα. Π.χ. Κλάβντια Γκριγκίριεβνα Κρόχινα, ελεύθερη σκοπεύτρια: «Τράβηξα τη σκανδάλη κι εκείνος έπεσε. [...] Άρχισα να κλαίω. Όταν έριχνα στους ψεύτικους στόχους, δεν ήταν και τίποτα, αλλά εδώ: σκότωσα! Εγώ! Σκότωσα έναν άγνωστο άνθρωπο». Η Αλεξάντρα Ιβάνοβνα Ζαΐτσεβα, στρατιωτική γιατρός: «Τους κόβαμε το χέρι ή το πόδι και δεν κυλούσε αίμα... Πρώτα έβλεπες τη λευκή καθαρή σάρκα, το αίμα ερχόταν μετά. Μέχρι σήμερα δεν μπορώ να κόψω μια κότα όταν το κρέας είναι λευκό, καθαρό». Οι αναμνήσεις τους διαβάζονται ως ένα προηγούμενο κεφάλαιο του σημερινού: γυναίκες με όπλα μαθαίνουν να πυροβολούν. Εδώ έχει σημασία η καταγωγή. Είναι Ουκρανές και πυροβολούν Ρώσους. Οι εικόνες από την Ουκρανία είναι οι εικόνες ενός αναποδυρισμένου κόσμου, γεμάτου φαντάσματα. ■

© AP PHOTO/EMILIO MORENATTI